

 Europa Press

L'efecte París

Ara fa pocs dies la victòria europea del PSG va donar peu a una batalla campal a la capital del Sena. Durant unes hores els carrers es van tornar una zona de guerra. L'estrany de tot plegat és que, aparentment, aquest conflicte era entre francesos, i no amb aficionats de l'Inter, l'equip rival.

L'horda de bàrbars que, amb l'excusa de la victòria del PSG, es va ensenyorir dels carrers mitjançant la violència va calar foc a tot allò que li va venir de gust. París va ser cremat, literalment. El motor de tot aquest desgavell era, simplement, la violència gratuïta, el desordre pel desordre.

Si analitzem les imatges que han mostrat els mitjans de comunicació, veurem que els protagonistes de la barbàrie eren molt majoritàriament fills o néts d'immigrants d'origen magribí: marroquins, algerians i altre lumpen nascut al cor de França, però que no se senten ni volen ser francesos.

Aquesta violència ve de la mà de un mal que està assolant la vella Europa: la immigració massiva procedent de països musulmans, i no és cap casualitat que tots aquests aldarulls siguin provocats per aquests personatges. Fins ara —i encara avui— les lleis que haurien de regular la immigració han estat paper mullat, especialment a l'Europa occidental. Mentrestant, el radicalisme islàmic ha aprofitat per a introduir-se al moll de l'os dels carrers, barris, etc.

Gràcies als nostres polítics "bonistes" i la nova esquerra "woke" que viu de la immigració, uns costums i una religió aliens a la nostra han anat fent forat. Per a l'islamisme, el jove lumpen francès és la infanteria que utilitza en el seu combat contra els nostres valors, i per la conquesta del nostre territori.

Molts pretesos "bonistes" argumenten que és just que paguem l'espoli dels seus països durant segles de

colonialisme per part de les nacions que formem Europa. No entrarem ara a valorar colonialisme europeu a l'Àfrica; el cas és que aquests joves ja no són part de les colònies sinó, en molts casos, europeus de ple dret, segons la llei.

Algun dia s'estudiaran com cal les perversions del multiculturalisme, i no serà jutjat de manera gaire diferent a com avui jutgem el tràfic d'esclaus. Tenim el cas dels MENES: importació de pobresa, delinqüència i radicalisme islàmic. És clar que tot aquest tràfic de persones alimenta una xarxa de aprofitats que s'enriqueixen d'aquests malanomenats "menors no acompanyats" (molts s'acosten o superen els 18 anys d'edat) i, mentrestant, els nostres carrers s'omplen de vándals fumats, delinquant i fent allò

que els plau. Ja ho vam patir els anys 70 i 80 amb els castellans acabats d'arribar i ara repetim la història amb arribats de tots els continents. Hem d'aguantar eternament aquesta constant històrica?

Què hem de fer per tal de canviar el rumb a casa nostra, Catalunya, i esquivar "l'efecte París"?

Per acabar, és evident que la nostra pàtria, Catalunya, compta amb la dificultat afegida de ser colònia d'Espanya (i França). Per tot plegat, és doblement necessari entomar aquest desafiament i aconseguir la independència, cosa que ens permetrà d'adoptar polítiques pròpies en matèria de fronteres.

Visca Catalunya lliure i catalana

Pere Martínez – Militant del Front Nacional de Catalunya